

KHI GIỮ MÌNH TRONG SẠCH TÔI TÌM ĐƯỢC ĐỨC KHÔN NGOAN

Cha Paul Bertrand là Linh Mục Thừa Sai Công Giáo tại Cộng Hòa Trung Phi. Ngày mới đến đây Cha phải một mình chăm sóc mục vụ cho nhiều bộ lạc khác nhau. Tại bộ lạc đầu tiên Cha dạy giáo lý và chuẩn bị cho một bé trai tên Gioan rước lễ lần đầu. Sau đó Cha lên đường sang bộ lạc thứ hai, rồi thứ ba ..

Một năm trôi qua Cha trở lại thăm bộ lạc thứ nhất. Được tin, cậu Gioan vui mừng chạy đến chào thăm Cha Paul Bertrand. Cậu thưa: "Xin Cha cho con rước Đức Chúa GIÊSU nữa đi!" Cha Paul âu yếm trả lời: "Được, Cha sẽ cho con rước Chúa. Nhưng con phải xưng tội trước đã! Một năm trôi qua, ai biết được là con đã phạm những tội nào!" Cậu Gioan ngạc nhiên hỏi: "Cha nói sao? Tội lỗi gì? Người ta còn có thể phạm tội sau khi đã rước Đức Chúa GIÊSU Thánh Thể vào lòng sao? Phần con, nhờ ơn Đức Chúa GIÊSU, từ ngày rước lễ lần đầu đến nay, con không hề phạm một tội nào hết!"

... Câu chuyện thứ hai xảy ra hồi đệ nhất thế chiến 1914-1918. Vào buổi chiều sau trận đánh dữ dội đẫm máu, các Linh Mục Tuyên Úy Công Giáo cùng với các bác sĩ và y tá đi vòng quanh bãi chiến để chăm sóc người hấp hối và để khiêng xác các quân nhân tử trận.

Gần nơi bụi rậm, Cha Tuyên Úy quỳ cạnh một người lính trẻ tuổi. Đôi mắt anh mở lớn nhìn trời. Không thấy vết thương cũng không thấy máu chảy, Cha Tuyên Úy nhẹ nhàng hỏi: "Con bị thương ở đâu?" Người lính đáp: "Ở sau lưng!" Cha hỏi tiếp: "Con có muốn xưng tội không?" Người lính thưa: "Không, con mới xưng tội hồi sáng này. Bây giờ con chỉ ước ao rước Đức Chúa GIÊSU lần cuối cùng thôi!"

Cha Tuyên Úy trang trọng mở túi thánh Cha mang trước ngực, lấy Mình Thánh Chúa và trao cho thương binh hấp hối. Rước lễ xong người lính trẻ thều thào: "Thưa Cha, bây giờ con không còn sức để tạ ơn. Con sẽ làm khi về Trời. Tuy nhiên, con có một điều muốn nhờ Cha giúp. Xin Cha làm ơn mở túi áo khoác ngoài của con, lấy cái giây lụa trắng. Đây là giây lụa Mẹ con cột quanh cây nến con cầm ngày con rước lễ lần đầu. Từ ngày đó, con luôn mang nó theo mình và tự hứa sẽ không bao giờ phạm một tội trọng nào làm mất lòng Chúa. Xin Cha làm ơn trao giây lụa cho Mẹ con và nói với Mẹ con rằng: "Con gởi lời vĩnh biệt Mẹ con lần cuối!"

Cha Tuyên Úy cảm động nhận lời. Cha luồn tay dưới ót, đỡ đầu người lính trẻ. Anh mỉm cười nói nhỏ: "Bây giờ con có thể ngủ yên như khi còn ở nhà!" Nói rồi, anh nghiêng đầu xuống và êm ái trút hơi thở cuối cùng.

... Câu chuyện thứ ba cũng xảy ra trong thời đệ nhất thế chiến. Ngày 18-11-1916, tại làng Torcegno (Đông Bắc Ý) một toán lính người Áo đến bao vây, lục soát nhà xứ và bắt Cha Sở mang đi. Trong giây phút hỗn độn đau thương đó Cha Sở đã nhanh nhẹn tóm được cậu bé giúp lễ tên Almiro Faccenda, lên 7

tuổi. Cha Sở nói nhỏ vào tai cậu: "Cha giao cho con Đức Chúa GIÊSU Thánh Thể. Đây là chìa khóa Nhà Tạm. Con nhớ giữ thật kỹ. Khi nào cần, con cho người ta rước lễ. Xin THIÊN CHÚA chúc lành cho con, hỡi chú bé giúp lễ yêu quý của Cha". Cha Sở vừa nói xong, toán lính hùng hổ xông tới áp giải Cha mang đi.

Giáo dân tuốn đến thật đông. Sau đó họ kéo nhau vào nhà thờ cầu nguyện. Trong y phục giúp lễ, cậu bé Almiro nghiêm trang tiến lên bàn thờ, leo lên chiếc ghế đặt trước Nhà Tạm, cẩn trọng lấy chìa khóa mở cửa Nhà Tạm. Và rồi với dáng điệu thật chăm chú, sốt sắng, Almiro run run cảm động trao Mình Thánh Chúa cho mọi người, bắt đầu từ Mẹ cậu. Bên ngoài, tiếng đại bác nổ rền trời.

Buổi sáng hôm đó, khi trở về nhà, Almiro thưa với Mẹ: "Mẹ à, con phải làm gì với đôi bàn tay này? Đôi bàn tay đã từng chạm đến Mình Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ?" Bà mẹ âu yếm trả lời: "Con yêu dấu. Con hãy cẩn trọng giữ gìn để đôi bàn tay không bao giờ làm điều gì mất lòng Chúa và thương tổn đến tình bác ái!"

16 năm sau - năm 1932 - Cha Almiro Faccenda dâng Thánh Lễ mở tay trên cùng bàn thờ của nhà thờ xứ đạo Torcegno. Lễ xong, khi cầm hôn đôi bàn tay của vị tân Linh Mục, bà mẹ cảm động nói: "Mẹ không ngờ đôi bàn tay đã một lần chạm đến Mình Thánh Đức Chúa GIÊSU lại có được định mệnh tốt đẹp cao cả của ngày hôm nay: trở thành đôi bàn tay của vị Linh Mục đời đời của THIÊN CHÚA".

... "Thời còn trẻ, trước khi bốn ba đây đó, tôi đã công nhiên tìm kiếm đức khôn ngoan khi dâng lời cầu nguyện. Nơi Thánh Điện, tôi hằng cầu xin, và cho đến mãi đời, tôi vẫn tìm kiếm đức khôn ngoan. Như hoa tươi nở, tựa chùm nho chín, đức khôn ngoan làm hoan hỷ lòng tôi. Chân tiến bước trên đường ngay nẻo chính, tôi dõi theo đức khôn ngoan từ thưở còn thanh xuân ... Tôi đã hướng lòng về đức khôn ngoan, và khi giữ mình trong sạch, tôi tìm được đức khôn ngoan. Tôi đã để tâm tìm hiểu ngay từ đầu, nên tôi sẽ không bị ruồng bỏ" (Sách Huấn Ca 51,13-15/20).

("JESUS AMOR", Esempi catechisti, n. 11, trang 20-23)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt